

нія: той свали нѣкои отъ высокытъ чиновницы, взе подъ покровителство чуждеземнытъ търговцы и работници и повърнѣ въ отечеството имъ онѣзи отъ тѣхъ, които баща му бѣше населилъ въ Цариградъ на сила.

Първытъ дни на неговото царуванье са смутныхъ съ въстаньего на сирійскыя управитель *Жамперди Газали*, който мисляше да са възползува отъ промѣненіето на управленіето, за да са прогласи независимъ. Той усвои Бейрутъ, съедини са съ Арабытъ и съ Друзытъ и тръгнѣ къмъ Алепъ. Нѣ подѣ стѣнытъ на Дамаскъ го посрѣщнѣ везирьтъ Сераадъ паша, разби му войската, а него улови и го умъртви (1521—927).

Подирь туй са започенѣхъ неприятелствата съ Унгарія. Сюлеймановый посланникъ *Бехрамъ-чаушъ* бѣше са убитъ отъ Унгарцытъ, и туй бѣше побудило Сюлеймана на бой. Той повожда многочисленна войска къмъ Дунава и обсажда Бѣлградъ. На двадесатото пристѣпанье Турцытъ влѣзохъ въ града (авг. 1521—927), а останѣлытъ отъ бѣлградскытъ войскари Султана заповѣда да прѣселихъ въ гѣстытъ горы при Вѣспора, на туй мѣсто, което и до днесъ са нарича *Бѣлградъ*.

Като са върнѣ въ столицата, Султанътъ получи честитенія отъ нѣкои западны силы и направи съ тѣхъ съюзъ. Подирь това той са шовърнѣ къмъ плановѣтъ за прѣвземанье на островъ Родосъ и упѣти къмъ него силна флота и сто тысящи войска. Обсадата са поченѣ прѣзь Юлія 1522 и са продѣлжи цѣлы шеть мѣсеца. Въ нея са прослави гофмейстерьтъ (началникъ на орденътъ *Виллеръ Исѣ-Адамъ*), който искусно брани мѣстото до тогазы, до дѣто имаше каквы годѣ срѣдства и надѣжда. Само когато са свършихъ припасытъ и храната, тогазы са направихъ условія за прѣдаванье.

Обсадителитѣ са въскачвахъ до 200,000 души, а обсаденытъ до 6600 души. При всячко туй опирањето бѣше твърдѣ мъжественно. Самытъ жени вземахъ участіе въ защитата на града и поливахъ съ горѣщо масло онѣзи отъ турскытъ войници, които са приближавохъ до стѣны-